

Irány Észak!

Tudom, így karácsony környékén mindegyikötöknek az Északi-sark jut eszébe a címről, szarvasokkal, karácsonyi manókkal és természetesen a Mikulással. Én azonban egy másik, mégis ugyanolyan varázslatos helyről szeretnék most nektek mesélni. Ez a csodálatos ország pontosan félúton fekszik Győr és az Északi-sark között, ami nem más, mint Lengyelország.

Mindig is vágyódtam eljutni északi országokba, mint Svédország, Dánia vagy Norvégia. Lengyelország is az élmezőnyben szerepelt, így amikor a barátnőimmal olvastunk egy versenyfelhívást, melynek a fődíja egy hatnapos lengyel út volt, nem volt kérdéses, hogy benevezünk-e. A döntéshozatalt tovább könnyítette az, hogy egy olyan verseny szervezői kerestek meg minket, amelyen két évvel ezelőtt már részt vettünk, és minden pillanatát élveztük. Nem egy adott témakör anyagát kellett ugyanis szóról szóra bemagolnunk és azt visszamondanunk, akár egy papagájnak, hanem interaktív és kutatómunkát igénylő, kreatív feladatokkal szélesítették a látókörünket és az ismereteinket. Mondhatom, nem okozott csalódást az idei mezőny sem, összeszokott kis csapatunk könnyedén és örömmel zongorázott végig a feladatokon, miközben olyan érdekességeket tudtunk meg Lengyelországról, minthogy volt olyan uralkodója, akit **I. Leszek**-nek hívtak. Annyira megtetszett nekünk ez a név, hogy a döntő végén, amit a bicskei Vajda János Gimnáziumban tartottak, meg is szereztük az első helyet. A díjunkt nagyon hamar meg is kaptuk, ugyanis a döntő után egy héttel már a buszon ültünk a második és a harmadik helyezett csapat, valamint közel 40 vajdas diák és kísérőtanáraik társaságában.

Körutazásunk első megállója Zakopane volt a maga varázslatos faházikóival és az akkor már karácsonyi díszekben pompázó vásáraival. Sajnos mire odaértünk, már sötétedni kezdett, így nem gyönyörködhattunk a mesés kilátásban, amit a Magas-Tátra havas csúcsai nyújtottak, de az égősorok kavalkádja mindenért kárpótolt minket. Még aznap este megérkeztünk Krakóba, ahol a szállásunk a városközpontban volt. A gyors kipakolás után már el is indultunk felfedezni a várost. Azt kell mondanom, ez a hely lenyűgöző volt. Kicsit tartottam tőle, hogy a hányatott múltja miatt mi vár ránk Lengyelországban, de felesleges volt. A régi belváros egyszerűen elképesztő, sehol egy romos épület, minden tiszta, karbantartott, az emberek nyitottak, sportosok (még sosem láttam ennyi embert este 10 órakor a dermesztő hidegben kocogni), és hihetetlenül segítőkészek. Főleg, ha megtudják, hogy magyar vagy. Mindannyian megértették és megtapasztaltuk, hogy mekkora valóságalapja van a mondásnak, miszerint: „Lengyel, magyar, két jó barát...” Következő úticélunk Varsó, a főváros volt, a maga valóságos építészeti csodáival. Egy egész napot töltöttünk azzal, hogy a város útjait róttuk. Sajnos kényszerpihenőket kellett tartanunk, mivel az északi fekvése miatt kibírhatatlan volt a hideg, és könnyen jéggé fagyott minden porcikánk. De nem bántuk, mivel egy-egy pihenés után mindig kipróbáltunk valami lengyel finomságot, mint például a pierogit, vagy a nemzeti streetfoodjukat, ami egy ínycsiklandó melegszendvics.

A hazaút nagyon hosszú volt, mindannyian fáradtan, de élményekkel telve érkeztünk haza. Búcsúzáskor kijelentettük, hogy ide még egyszer biztos visszatérünk!

Maglódi Panna